

"মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোকে এতিয়া সৎ পিতাৰ দ্বাৰা সৎ কথা শুনি আলোকলৈ আহিছা গতিকে তোমালোকৰ কৰ্তব্য হ'ল সকলোকে অন্ধকাৰৰ পৰা উলিয়াই আলোকলৈ অনা"

প্ৰশ্ন: যেতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে কাৰোবাক জ্ঞান শুনোৱা তেতিয়া কোনটো কথা নিশ্চয় স্মৃতিত ৰাখিব?

উত্তৰ: মুখেৰে বাৰে বাৰে 'বাবা বাবা' বুলি কৈ থাকা, ইয়াৰ দ্বাৰা মোৰবোধ সমাপ্ত হৈ যাবা উত্তৰাধিকাৰো স্মৃতিত থাকিব। 'বাবা' বুলি ক'লে সৰ্ববয়সীৰ জ্ঞান প্ৰথমতেই সমাপ্ত হৈ যাবা যদি কোনোবাই কয় ভগৱান সৰ্ববয়সী তেন্তে কোৱা পিতা সকলোৰে ভিতৰত কেনেকৈ থাকিব পাৰে!

গীত: আজি অন্ধেৰে মে হে ইন্‌চান... (আজি মনুষ্য অন্ধকাৰত...)

ওঁম্ শান্তি। সন্তানসকলে কি ক'লে আৰু কাক আহ্বান কৰিলে? হে জ্ঞানৰ সাগৰ অথবা হে জ্ঞান সূৰ্য বাবা... ভগৱানক বাবা বুলি কোৱা হয় নহয় জানো। ভগৱান পিতা হয়, গতিকে তোমালোক সকলো সন্তান হোৱা। সন্তানসকলে কয় – আমি অন্ধকাৰত আহি গ'লোঁ। আপুনি আমাক আলোকলৈ লৈ যাওকা বাবা বুলি ক'লে সিদ্ধ হয় যে পিতাক আহ্বান কৰো বাবা বুলি ক'লে স্নেহ জাগি উঠে কিয়নো পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লোৱা হয়। কেৱল ঈশ্বৰ বা প্ৰভু বুলি ক'লে পিতাৰ উত্তৰাধিকাৰৰ মাৰ্গ্য আহি নাযায়। বাবা বুলি ক'লে উত্তৰাধিকাৰ স্মৃতিত আহি যায়। তোমালোকে কাকূতি কৰা – বাবা আমি অন্ধকাৰত আহি গ'লোঁ, আপুনি এতিয়া পুনৰ জ্ঞানৰ দ্বাৰা আমাৰ দীপক জ্বলাওক কিয়নো আত্মসকলৰ দীপক নুমাই গৈছে। মনুষ্য মৰিলে তেতিয়া 12 দিন দীপক জ্বলায়। এজন ঘিউ ঢালিবলৈ বহি থাকে যাতে দীপক নুমাই নাযায়।

পিতাই বুজায় – তোমালোক ভাৰতবাসী আলোকত অৰ্থাৎ দিনত আছিল। এতিয়া ৰাতিৰত আছা। 12 ঘণ্টা দিন, 12 ঘণ্টা ৰাতি সেয়া হ'ল হৃদৰ কথা। এয়াতো বেহুৰ দিন আৰু বেহুৰ ৰাতি, যাক কোৱা হয় বৰহমাৰ দিন – সৎযুগ তেৰতা, বৰহমাৰ ৰাতি – দ্বাপৰ কলিযুগ। ৰাতি অন্ধকাৰ হয়। মনুষ্যই উজুটি খাই থাকে। ভগৱানক বিচাৰিবলৈ চাৰিওফালে পৰিক্ৰমা লগায়, কিন্তু পৰমাৰ্থমাক পাব নোৱাৰে। পৰমাৰ্থমাক পাবলৈয়ে ভক্তি কৰে। দ্বাপৰৰ পৰা ভক্তি আৰম্ভ হয় অৰ্থাৎ ৰাৱণ ৰাজ্য আৰম্ভ হয়। দশহৰাৰো এটা কাহিনী (ষ্টৰী) ৰচিছে। কাহিনী সদায় মনোমোহকৈ ৰচে, যেনেকৈ চিনেমা (বায়'স্কোপ), নাটক আদি ৰচো। শ্ৰীমদ্ভাগৱত গীতাহে হৈছে সৎযুগ পৰমাৰ্থমাই সন্তানসকলক ৰাজযোগ শিকালে, বাদস্বাহী দিলে। আকৌ ভক্তিৰ্মগত বহি কাহিনী ৰচো ব্যাসে। গীতা ৰচিলে অৰ্থাৎ কাহিনী ৰচিলে। সঁচা কথাতো পিতাৰ দ্বাৰা তোমালোকে এতিয়া শুনি আছা। সদায় 'বাবা বাবা' বুলি কোৱা উচিত। পৰমাৰ্থমা আমাৰ পিতা, নতুন সৃষ্টিৰ ৰচয়িতা। তেন্তে নিশ্চয় তেওঁৰ পৰা আমি স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰ পোৱা উচিত। এতিয়াতো 84 জন্ম ভোগ কৰি আমি নৰকত আহি গ'লোঁ। পিতাই বুজায় – সন্তানসকল, তোমালোক ভাৰতবাসী সূৰ্যবংশী, চন্দ্ৰবংশী আছিল, বিশ্বৰ মালিক আছিল, আন কোনো ধৰ্ম নাছিল, তাক স্বৰ্গ অথবা কৃষ্ণপুৰী বুলি কোৱা হয়। ইয়াত হ'ল কংসপুৰী। বাপদাদাই সোঁৱৰাই দিয়ে, লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্য আছিল। পিতাহে জ্ঞানৰ সাগৰ, শান্তিৰ সাগৰ, পতিত-পাৱন হয়, পানীৰ গংগা নহয়। সকলো কইনাৰ (বৰাইড্‌চৰ) এজনে ভগৱান দৰা (বৰাইড্‌প্ৰম) – এয়া মনুষ্যই নাজানে, সেইবাবে সোধা হয়, আত্মাৰ পিতা কোন? তেতিয়া বিবুদ্ধিত পৰে। কয় – আমি নাজানোঁ। হেৰ' আত্মসকল, তোমালোকে নিজৰ পিতাক নাজানা? ঈশ্বৰ পিতা (গড্ ফাদাৰ) বুলি কয়, আকৌ যদি সোধা হয় – তেওঁৰ ৰূপ কি? ঈশ্বৰক চিনি পোৱানে? তেতিয়া সৰ্ববয়সী বুলি কৈ দিয়ে। হেৰ' সন্তানসকলৰ পিতা কেতিয়াবা সৰ্ববয়সী হয় জানো? ৰাৱণৰ আসুৰিক মতত কিমান অবুজ হৈ যায়। দেহ-অভিমান হৈছে এক নম্বৰ। নিজক আত্মা বুলি নিশ্চয় নকৰে। কৈ দিয়ে যে মই অমুকা এয়াতো হৈ গ'ল। শৰীৰৰ কথা। আচলতে নিজে কোন হয় – এইটো নাজানো। মই বিচাৰক (জজ্) হওঁ, মই এয়া হওঁ... 'মই' 'মই' বুলি কৈ থাকে, কিন্তু এইটো ভুল। 'মই' আৰু 'মোৰ' এয়া দুটা বস্তু। আত্মা অবিনাশী, শৰীৰ বিনাশী। নাম শৰীৰৰ ৰখা হয়। আত্মাৰ কোনো নাম ৰখা নহয়। পিতাই কয় – মোৰ নাম শিৱই হয়। শিৱ জয়ন্তীও পালন কৰে। এতিয়া নিৰাকাৰৰ জয়ন্তী কেনেকৈ হ'ব পাৰে? তেওঁ কাৰ শৰীৰত আছে, এয়া কোনেও গম নাপায়। সকলো আত্মাৰ নাম আত্মাই হয়। পৰমাৰ্থমাৰ নাম হ'ল শিৱ। বাকী সকলো হ'ল শালগ্ৰাম। আত্মসকল হৈছে সন্তান। এজন শিৱ সকলো আত্মাৰ পিতা। তেওঁ হ'ল বেহুৰ (অসীমৰ; পাৰলৌকিক) পিতা। তেওঁক সকলোৱে কাকূতি কৰে। যে আহি আমাক পাৱন কৰি তোলাক। আমি দুখী। আত্মাই কাকূতি কৰে, দুখত সকলো সন্তানে স্মৰণ কৰে। আকৌ এইসকল সন্তানেই সুখত থাকিলে তেতিয়া কোনেও স্মৰণ নকৰে। ৰাৱণে দুখী কৰিছে।

পিতাই বুজায় – এই ৰাৱণ তোমালোকৰ পুৰণা শকৰ। এয়াও নাটকৰ (ডৰামাৰ) খেল ৰচি থোৱা আছে। তেন্তে এতিয়া সকলো অন্ধকাৰত আছে। সেইবাবে কাকূতি কৰে – হে জ্ঞান সূৰ্য আহা, আমাক আলোকলৈ লৈ যোৱা। ভাৰত সুখধাম আছিল। তেতিয়া কোনেও কাকূতি কৰা নাছিল। কোনো অপ্ৰাপ্ত বস্তু নাছিল। ইয়াততো চিঞৰি থাকে, হে শান্তি দাতা। পিতাই আহি বুজায় – শান্তিতো তোমালোকৰ স্বৰ্ধমা ডিঙিৰ হাৰা আত্মা শান্তিধামৰ নিবাসী। শান্তিধামৰ পৰা পুনৰ সুখধামলৈ যায়। তাততো সুখেই সুখ। তোমালোকে চিঞৰিবলগীয়া নহয়। দুখতহে চিঞৰে – দয়া

কৰা, দুখ হ'তা, সুখ ক'তা বাবা আহা! শিৱবাবা, মিঠা বাবা পুনৰ আহা! আহে নিশ্চয়, সেইবাবেতো শিৱজয়ন্তী পালন কৰো। স্বীকৃষ্ণ হ'ল স্বৰ্গৰ ৰাজকুমাৰা তেওঁৰো জয়ন্তী পালন কৰো কিন্তু কৃষ্ণ কেতিয়া আহিল, এয়া কোনেও নাজানো ৰাধা-কৃষ্ণই সযম্ভৰৰ পাছত লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হয়। এয়া কোনেও নাজানো মনুষ্যই কাকূতি কৰে – হে ঈশ্বৰ পিতা... বাৰু তেওঁৰ নাম-ৰূপ কি তেতিয়া কৈ দিয়ে নাম-ৰূপৰ পৰা উপৰামা হেৰ' তোমালোকে ঈশ্বৰ পিতা কোৱা আকৌ নাম-ৰূপৰ পৰা উপৰাম বুলি কৈ দিয়া। আকাশ শূন্য, তাৰো নাম আছে আকাশ। তোমালোকে কোৱা আমি পিতাৰ নাম-ৰূপ আদিক নাজানোঁ, বাৰু নিজক জানানে? হয়, আমি আত্মা। বাৰু আত্মাৰ নাম-ৰূপৰ বিষয়ে কোৱা। তেতিয়া কৈ দিয়ে আত্মাই পৰমাত্মা। আত্মা নাম-ৰূপৰ পৰা উপৰামতো হ'ব নোৱাৰো আত্মা এটা বিন্দু তৰা (ষ্টাৰ) সদৃশ। ভৰুকুটিৰ মাজত থাকো যি সূক্ষ্ম আত্মাত ৪৪ জন্মৰ ভূমিকা (পাৰ্টি) নিহিত হৈ আছে। এয়া অতিকৈ বুজিবলগীয়া কথা সেইবাবে ৭ দিনৰ ভাৰতীৰ গায়ন কৰা হৈছে দ্বাপৰৰ পৰা ৰাৱণ ৰাজ্য আৰম্ভ হয় তেতিয়াৰ পৰা বিকাৰৰ প্ৰৱেশতা হয়। ছিৰি অৱৰোহণ কৰি আহিছা। এতিয়া সকলোৰে প্ৰহৰণ লাগিছে, ক'লা হৈ গৈছে সেইবাবে কাকূতি কৰে – হে জ্ঞান সূৰ্য আহা! আহি আমাক আলোকলৈ লৈ যোৱা। জ্ঞানৰূপী কাজল সৎগুৰুৱে দিলে, অজ্ঞান অন্ধকাৰ বিনাশ হ'ল... বুদ্ধিত পিতা আহি যায়। এনেকুৱা নহয় জ্ঞানৰূপী কাজল গুৰুৱে দিলে... গুৰুতো অনেক আছে, তেওঁলোকৰ ক'ত জ্ঞান আছে তেওঁলোকৰ জানো গায়ন আছে জ্ঞান-সাগৰ, পতিত-পাৱন, সকলোৰে সৎগতিদাতা একমাত্ৰ পিতাই হয়। আকৌ অন্য কোনোবাই জ্ঞান কেনেকৈ দিব পাৰে। সাধুসকলে কৈ দিয়ে – ভগৱানক লগ পোৱাৰ অনেক ৰাস্তা আছে। শাস্ত্ৰৰ পঢ়া, যজ্ঞ, তপস্যা আদি কৰা – এই সকলোবোৰ ভগৱানক লগ পোৱাৰ ৰাস্তা কিন্তু পতিত কেনেকৈ পাৱন জগতলৈ যাব পাৰে পিতাই কয় – মই নিজেই আহোঁ। ভগৱানতো এজনেই, বৰহমা-বিশ্ব-শংকৰো দেৱতা, তেওঁলোকক ভগৱান বুলি নকয়। তেওঁলোকৰো পিতা হৈছে শিৱ। প্ৰজাপিতা বৰহমাতো ইয়াতে থাকিব নহয় জানো। প্ৰজা ইয়াত আছে। নামো লিখা আছে প্ৰজাপিতা বৰহমাকুমাৰী প্ৰতিষ্ঠান (ইনষ্টিটিউচন)। তেন্তে সন্তান হ'ল। অনেক বৰহমাকুমাৰ-কুমাৰী আছে। উত্তৰাধিকাৰ শিৱৰ পৰা পোৱা পোৱা যায়, বৰহমাৰ পৰা নহয়। উত্তৰাধিকাৰ ককাৰ পৰা পোৱা যায়। তেওঁ বহি বৰহমাৰ দ্বাৰা স্বৰ্গলৈ যোৱাৰ লায়ক কৰি তোলে। বৰহমাৰ দ্বাৰা সন্তানসকলক তুলি লয় (এডাপ্ট কৰে)। সন্তানসকলেও কয় – বাবা আমি আপোনাৰে, আপোনাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লওঁ। বৰহমাৰ দ্বাৰা বিশ্বপুৰীৰ স্থাপনা কৰা হয়। শিৱবাবাই ৰাজযোগ শিকায়। স্বীমত অথবা শ্ৰেষ্ঠতকৈও শ্ৰেষ্ঠ হৈছে ভগৱানৰ গীতা। ভগৱান এজনেই নিৰাকাৰ। পিতাই বুজায় – তোমালোক সন্তানসকলে ৪৪ জন্ম লৈছা। আত্মা পৰমাত্মা বিচ্ছিন্ন হৈ থাকিল বহুকাল... বহুকালৰ পৰা বিচ্ছিন্ন হৈতো ভাৰতবাসীয়ে আছিল। আন কোনো ধৰ্ম নাছিল। তেওঁলোকেই প্ৰথমতে বিচ্ছিন্ন হৈছে। পিতাৰ পৰা বিচ্ছিন্ন হৈ ইয়াত ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহে। পিতাই কয় – হে আত্মাসকল, এতিয়া মোক পিতাক স্মৰণ কৰা। এয়া হ'ল স্মৃতিৰ যাত্ৰা। অথবা যোগ অগ্নি। তোমালোকৰ শিৱত যি পাপৰ বোজা আছে, সেয়া এই যোগ অগ্নিৰে ভস্ম হ'ব। হে মৰমৰ সন্তানসকল, তোমালোক স্বৰ্গীম যুগৰ (গ'ল্ডেন এজৰ) পৰা লৌহ যুগত (আইৰণ এজত) আহি গ'লা। এতিয়া মোক স্মৰণ কৰা। এয়া বুদ্ধিৰ কাম নহয় জানো। দেহ সহিত দেহৰ সকলো সম্বন্ধ ত্যাগ কৰি মামেকম (কেৱল মোক; পৰমপিতাক) স্মৰণ কৰা। তোমালোক আত্মা হোৱা নহয় জানো। এয়া তোমালোকৰ শৰীৰ। 'মই', 'মই' এনেকৈ আত্মাই কয়। তোমালোকক ৰাৱণে পতিত কৰিলে। এয়া খেল ৰচি থোৱা আছে। পাৱন ভাৰত আৰু পতিত ভাৰত। যেতিয়া পতিত হয় তেতিয়া পিতাক কাকূতি কৰো। ৰামৰাজ্য লাগে। এনেকৈ কয়ো, কিন্তু অৰ্থ বুজি নাপায়। জ্ঞান দিওঁতা জ্ঞানৰ সাগৰতো এজন পিতাই হয়। পিতাহে আহিছে। উত্তৰাধিকাৰ দিয়ে। পিতাৰ পৰা সূৰ্যবংশী, চন্দ্ৰবংশীৰ উত্তৰাধিকাৰ ল'বলৈ এতিয়া তোমালোক পিতাৰ হৈছা। আকৌ সৎযুগ, তেৰতাত তোমালোক অমৰ হৈ যোৱা। তাত এনেকৈ নকয় যে অমুক মৰি গ'ল। সৎযুগত অকাল মৃত্যু নহয়। তোমালোকে কালৰ ওপৰত বিজয় প্ৰাপ্ত কৰা। দুখৰ নাম নাথাকে। তাক কোৱা হয় সুখধাম। পিতাই কয় – মইতো তোমালোকক স্বৰ্গৰ বাদস্বাহী দিওঁ। তাততো বহুত বৈভৱ আছে। ভক্তিৰ্মাগত মন্দিৰ নিৰ্মাণ কৰিলা, সেই সময়তো কিমান ধন আছিল। ভাৰত কি আছিল! বাকী আন সকলো আত্মা নিৰাকাৰী জগতত আছিল। সন্তানসকলে জানি গৈছে – উচ্চতকৈও উচ্চ বাবাই এতিয়া স্বৰ্গৰ স্থাপনা কৰি আছে। উচ্চতকৈও উচ্চ হৈছে শিৱবাবা, তাৰপাছত বৰহমা-বিশ্ব-শংকৰ সূক্ষ্মবতনবাসী। তাৰপাছত এইখন (সাকাৰ) জগত।

জ্ঞানৰ দ্বাৰাই তোমালোক সন্তানসকলৰ সৎগতি হয়। গায়নো কৰা হয় – জ্ঞান, ভক্তি আৰু বৈৰাগ্য। পুৰণি জগতৰ প্ৰতি বৈৰাগ্য জন্মে, কিয়নো সৎযুগৰ বাদস্বাহী পোৱা যায়। এতিয়া পিতাই কয় – সন্তানসকল, মামেকম স্মৰণ কৰা। মোক স্মৰণ কৰি তোমালোক মোৰ ওচৰলৈ আহি যাবা। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(১) শিৱত যি পাপৰ বোজা আছে সেয়া যোগ অগ্নিৰে ভস্ম কৰিব লাগে। বুদ্ধিৰে দেহ সহিত দেহৰ সকলো সম্বন্ধ ত্যাগ কৰি এজন পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে।

(২) কাকূতি কৰা বা চিঞাৰ সলনি নিজৰ শান্ত স্বৰ্ধৰ্মত স্থিত হৈ থাকিব লাগে, শান্তি হৈছে ডিঙিৰ হাৰা দেহ-অভিমানত আহি 'মই' আৰু

‘মোৰ’ শব্দ উচ্চাৰিত কৰিব নালাগে, নিজক আত্মা বুলি নিশ্চয় কৰিব লাগে।

বৰদান:

নিজৰ শ্বেৰ্ষ্ট স্থিতিৰ দ্বাৰা মায়াক নিজৰ আগত নতশিৰ কৰাওঁতা সৰ্বোচ্চ (হায়েণ্ট) পদৰ অধিকাৰী হোৱা যেনেকৈ মহান আত্মাসকল কেতিয়াও কাৰো আগত নতশিৰ নহয়, তেওঁলোকৰ আগত সকলো নতশিৰ হয়। তেনেকৈ তোমালোক পিতাৰ দ্বাৰা নিৰ্বাচিত সৰ্বশ্বেৰ্ষ্ট আত্মাসকলে ক’তো, কোনো পৰিস্থিতিত বা মায়াৰ ভিন্ন ভিন্ন আকষিত ৰূপত নিজক নতশিৰ কৰিব নোৱাৰা। যেতিয়া এতিয়াৰ পৰা সদায় নতশিৰ কৰোৱাৰ স্থিতিত স্থিত হৈ থাকিবা তেতিয়া সৰ্বোচ্চ পদৰ অধিকাৰ প্ৰাপ্ত হ’বা। এনেকুৱা আত্মাসকলৰ আগত সংযয়ুগত প্ৰজা স্বমানেৰে নতশিৰ হ’ব আৰু দ্বাপৰত তোমালোকৰ স্মাৰকৰ আগত ভকতসকল নতশিৰ হৈ থাকিবা।

শ্লোগান:

কৰ্মৰ সময়ত যোগৰ সন্তুলন (বেলেঞ্চ) ঠিক হ’লে তেতিয়া কৰ্মযোগী বুলি কোৱা হ’ব।

!! ওঁম্ শান্তি !!